

HROŠI NEPLÁČOU

HALINA PAWLOWSKÁ

Hroši nepláčou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Halina Pawlowská

Hroši nepláčou – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

HALINA PAWLOWSKÁ

HROŠI NEPLÁČOU

Praha 2018

*Hroši nepláčou
Těm je všechno fuk
Pod svou hroší kůží
Mají jenom tuk*

**Všechno,
co se vám bude zdát amorální,
jsem si vymyslela.
Všechno,
co se vám bude zdát ušlechtilé,
se týká mě...**

Chyby

Co se týče mě a mého miláčka, dopouštěla jsem se, dopouštím se a zřejmě se i dopouštět budu mnoha chyb.

První – už tragická chyba byla ta, že jsem ho vůbec poznala.

Druhá – snad ještě horší, že jsem se do něj okamžitě zamilovala.

Třetí – že jsem to vydržela čtyři roky.

A čtvrtá – že jsem mu dneska, když šel okolo mě s tou svou a tvářil se, jako že ho to přímo bolí, ale že proti tomu nemůže nic dělat, že jsem mu už konečně, pro jednou, nerozbila hubu!

Důležitá hranice v IQ

Moje spolužačka Blanka nebyla hezká. Měla paradoxně moc dlouhé nohy a měla moc krátký obličej. S Blankou nikdo nechodil a o panenství přišla nějakým ošklivým (i když dobrovolným) způsobem. Blanka se snažila někoho ulovit na základce, na gymnáziu, na vysoké škole a v zaměstnání. Muži (bagristé, inženýři i umělci...) ale vždycky dali přednost oplácaným blondýnkám, s kterými se nedalo bavit o chromozomech (Blanka byla vědkyně) ani o kultuře (Blanka malovala na sklo). Ve čtyřiatřiceti si Blanka přestala barvit vlasy (měly barvu, která se nedá vyjádřit jedním slovem) a nejčastěji si oblékala šaty, které v pubertě nosila do pěveckého sboru.

Pak jednou před šesti lety šla Blanka do městské knihovny, toužila totiž pořád po informacích a chtěla něco vědět o historii Náprstkovy muzea. Vybírala si literaturu a najed-

nou zaslechla ohnivý vodopád slov. Řinul se z přednáškové síně. Projev tam měla doktorka Habrová. „Žena, která se rozhodne žít sama bez muže, je v očích veřejnosti poznamenána jako čarodějnice. Je nad ní metla pohrdání a nedůvěry...“ Blanka denně viděla shovívavé pohledy svých vdaných kolegyň. Každé ráno čelila svému šéfovi, který před všemi říkal: „Ještě že nejsou chlapi chytrý a slepí, to bys, Blanko, nebyla zástupce vedoucího oddělení, ale dřepěla bys doma a rodila děti...“ Blanka **věděla**, že její šéf je idiot, z úst doktor-ky Habrové, spolu s dalšími sto sedmdesáti ženami, slyšela, že muži jsou idioti všichni! Přes noc se stala feministkou. Překládala odborné články zahraničních časopisů, jezdila na kongresy a měla semináře. Brzo opustila svůj vědecký post a za ženskou rovnoprávnost bojovala profesionálně. Všem ženám vysvětlovala z vědeckého hlediska, že muži jsou méněcenné pohlaví a že v nejlepším případě skončí jako nemyslící bytosti. Blanka slavila úspěch v Indii, v čele průvodu nesla transparent s heslem: „Pryč s krvavou nadvládou samců!“, a v Africe si získala důvěru Masajek, když ignorovala válečníky a **jenom ženám** dala sedm sprejů proti mouchám.

No... Blanku jsem náhodou potkala před

čtyřmi lety. Světoběžnictví jí dodalo jistotu, jistota jí dodala šarm a taky měla asi víc peněz. V Norimberku si ve speciálním butiku koupila džíny s prodlouženou délkou a vypadala na svých tenkých nohách exoticky. Byly jsme ve vinárně. Chtěla jsem brzo odejít, protože jsem musela syna brzo ráno odvést do jeslí. Blanka nechápala, proč s dítětem nejde můj muž, a radila mi, ať ho opustím, že mi ženy z komunity s dětmi pomohou, a ať rozhodně zapomenou na sex, protože v něm je drasticky zakódována mužská dobyvačnost. Pak na Blanku padla únava (zrovna se vrátila ze stáže v Austrálii) a důvěrně mi šeptla: „Víš vůbec, jaký mám IQ?“ Nevěděla jsem. „Přesně tak vysoký, abych na základě vlastní osobnosti vytvořila oficiální program!“ řekla Blanka.

Pak usnula a já ji odvezla domů, a neměla jsem kam ji uložit, protože všude byly papíry s přednáškami na komplikované téma: „Mužská suverenita pochází z mužské podstaty. Je proto třeba zlikvidovat základ...“

Setkaly jsme se zase za rok. Blanka byla opálená a šťastná. Žila s Bertíkem. Potkala ho v Japonsku. Byl to Kanadčan a byl pokladníkem kanadského feministického kroužku. Jeho otec tloukl matku a Bertík se už v dětství rozhodl, že bude bojovat proti týrání žen. Blanka chtě-

la vědět, jaký používám prací prášek a jak se dělají makové buchty...

Pak jsem Blanku viděla předloni. V očích měla něco dychtivě neřestného, táhla mne do sklípku. „Mám tu schůzku s Jonášem,“ prozradila mi. „To je můj milenec. Je fotbalista. Moc spolu nekonverzujeme, ale...“ Blanka se zatvářila tak, že jsem se zachvěla hrůzou, že její slova zkazí všechny slušné lidi, co s námi sedí v místnosti.

Před rokem jsem Blance zatelefonovala. Blanka se přiznala, že k milenci Jonášovi přibyl milenec Jarda. Chce psát knihu a Blanka s ním prožívá takové umělecké sepětí, o jakém zatím četla jen v pitomých dívčích románech...

Před měsícem mi Blanka zavolala sama. Daly jsme si sraz v pět. Přišla už ve čtyři. Vychrlila na mě, že na ni čeká její milenec David a že jí musím dělat alibi před Bertíkem, Jonášem a Jardou...

Včera jsem Blanku viděla v televizi. Promítali záznam z ženského kongresu v Kalifornii. Blanka tam prosadila, že bude ve všech vyspělých zemích zavedeno mnohomužství. Že se každé ženě, všech vrstev i ras, povolí zákonem neomezený počet manželů.

Už to vím. Blanka má IQ 178. To je zřejmě přesně ta hranice, která je nutná k tomu, aby

si člověk na základě vlastní osobnosti dokázal prosadit oficiální program.

P. S.: Pořádila jsem si sedm manželů. Blanka jich má čtrnáct. Blanka byla z nás ženských vždycky nejlepší...

Prostě něco otřesně nedůstojného

Tahle příšerná historka se mi stala před víc než dvaceti lety. Bylo to na silvestra. Nosila jsem tehdy dlouhé sametové šaty a stylizovala jsem se do obrazů dekadentních šlechtičen. Měla jsem vlasy vyčesané vzhůru, pořád jsem říkala „pardon“ a milovala jsem Jendu. (Tuhle v novinách někdo napsal, že mne nezajímá nic jiného – důležitějšího – než láska. Nezajímá!) Milovala jsem Jendu tak náruživě, že i když jsem měla hnisavou angínu, rozhodla jsem se jet za ním do hor, kde zorganizoval netradiční silvestrovský ples. Jela jsem stopem. Nejdřív jsem zastavila blahobytného pána. Pořád se mi díval na stehna a ptal se mne, jestli mám oteplovačky, pak zkusil, jestli mám oteplovačky, a pak zajel na postranní cestu. Po chvílích

kruté uslintanosti jsem ho přemluvila, aby si se mnou dal sraz za dva dny v kavárně, odkud s ním přejdou do jeho bytu. Byla tma, já byla mezi zasněženými poli a znovu jsem mávla na vůz. Zabrzdila škodovka a v ní byl muž s okem podlitým krví. Zdálo se, že každou chvíli mu krev vyteče na tvář a pak až na zem. Ten muž měl taky tlusté kožené rukavice a řekl mi, že když s ním budu mít styk, že mi dá stovku. Pochopila jsem, že ten muž mne zabije, a tak jsem se mu zpřímá podívala do toho strašného oka a řekla jsem: „Ale na to já nemám žaludek!“ A on mne nezabil. Dovezl mne až do vsi za mým Jendou a popřál mi, abych měla tak hnusného silvestra, jakého bude mít určitě on sám. Jenda měl na své chalupě cizí dívku. Byla nesnesitelně současná. Měla šaty s hlubokým dekoltem a nohy při kankánu vyhazovala vysoko. Já (šlechtična!) jsem nejdřív do sebe hodila vodku, pak becherovku, pak myslivce a pak jsem hodila ještě jednu vodku a jednu becherovku a jednoho myslivce, a pak jsem byla tak zmohlá zoufalstvím, že jsem odešla na záchod, zavřela za sebou na petlici a nevylezla jsem, ani když skončila hudba, ani když se vyprázdnil sál, ani když se zavřel bar. Mé vzlyky byly slyšet až na dvůr a správce hotelu křičel, ať si mne proboha někdo odvede. Jenda vlezl do kabiny,

chytil mne pod rameny a vlekl mne ven. Nebyla jsem vůbec ochotná ke spolupráci. Nohy jsem táhla za sebou a maximum, které jsem byla schopna zrealizovat, byly maličké – nepatřičně baletní krůčky (ve hře „Honzo, vstávej!“ by se jmenovaly „mravenčí“). Na svahu k Jendově chatě jsem se dvakrát odvrátila, protože mi bylo moc špatně. Jenda mi opatrně držel mé dlouhé vlasy.

Ráno mi nebylo nic. (Byla jsem mladá!) Jen jsem nechápala, proč spím ve svých až na zem dlouhých sametových šatech, a hrůzou jsem omdlela, když jsem zjistila, že mé stahovací (abych byla štíhlá!) černé kalhotky mám oмотané těsně kolem kotníků jako galejnici řetězy před francouzskou revolucí. V děsu jsem všem udělala snídani, rezignovaně jsem zaregistrovala, že kankánová krasavice vypadá dobře i ve dne, a pak jsem zachytila Jendův pohled. Byla v něm něha. Byl v něm cit. Od hotelu až k chalupě vedla ve sněhu hluboká brázda (jako kdybych se tudy netáhla já, ale jela rolba) a já jsem úplně dospěle pochopila, že silvestr je vždycky hrozný. Že lidé pijí, urážejí se, zvrací, pláčou a milují se často nazdařbůh.

Pochopila jsem taky, že můj alkoholický silvestr je ale taky důkazem, že není třeba se hystericky bát trapnosti a smutku, že právě tohle

všechno může přinést lásku. A třeba zrovna v roce 1996.

P. S.: A ještě k tomu všemu: tuhle se mě taxikář ptal, jestli jsem v bingu vyhrála 850 000. Tuhle mi strýček říkal, že mi ty peníze z binga přejí celé Kunratice. Nic jsem nevyhrála. Nic nemám. Všechno jsem utratila za dárky, moc pracuju a připadám si jako blbec. Asi si vsadím do binga!

Něco o lásce slavných

George Sandová měla za sebou špatné manželství a Fryderyk Chopin zrušil zasnoubení s křehkou dívkou. George Sandová byla mnohem starší než Fryderyk a Fryderyk byl hodně nemocný. Nikdo ve Francii mu pořádně neřekl, co mu je, a on se rozhodl odjet a dýchat mořský vzduch na španělský ostrov.

Sandová konspirativně jela za ním. Sešli se ve Valldemosse. V klášteře. Chopin bydlel v cele číslo dvě a ona v cele číslo čtyři. Jejich okna měla výhled na mírná zelená údolí, co mají dole švestkově mořský klín. Někteří historikové tvrdí, že Sandová Chopina milovala vášnivě, jiní historici píší, že jejich láska byla nenaplněná. Pravda je, že španělští prudérní katolíci dodnes s nelibostí nesou, že právě díky svobodomyšlné spisovatelce a křehkému hudebníkovi do Valldemosy jezdí turisté odevšad. Všichni tu jako Chopin pijí povzbuzující mléko s drcenými

mandlemi a medem a všichni tu jako Sandová konzumují paellu, ve které je spousta voňavých mořských potvor.

Všichni tu taky po výkladu kněze analyzují svůj zdravotní stav. Chopin měl totiž tuberkulózu, jeho čelo bylo střídavě horké a chladné a do jeho prstů klavíristy sotvakdy přišla krev. Chopin o své nevléčitelné nemoci nevěděl. Myslel si, že má bronchitidu. Španělé postupovali nemilosrdně. Tvrdě mu řekli, že je těžce a nakažlivě nemocen a že po každé návštěvě musí spálit všechny věci, které použil.

Turisté viditelně ve Valldemosse přehodnocují své informace, které jim ve vlasti řekl jejich osobní lékař.

George Sandová psala, že na Mallorce je nejkrásnější příroda na světě. Jsou na ní olivovníky, fíkovníky, pomeranče, mandloně... víno. Sandová psala o moři, které naráží do zvětralých skal jako věčnost na nekonečno, psala o španělských tvářích, které mají špičaté nosy a taky hrdost.

Proč dnes píšu o Chopinovi? Protože mě v Mariánských Lázních oslovili, abych na jeho počest řekla pár slov, protože mi vždycky byli podezřelí lidé, kteří tvrdili, že vášnivě milují hudbu, a protože mne dojalo, že Chopin složil *Requiem*, když nemohl dýchat, byl mezi asketic-

kými mnichy a kolem v proudech deště uviděl náhle přízrak své vlastní smrti. Tehdy mu prý Sandová položila ruku na čelo a řekla, že když žena miluje muže, je to víc než pohyb vln... Možná proto Chopinovo *Requiem* má v sobě tón jásavosti, ve tmě paprsek naděje...

Chopin se totiž už nikdy nedozvěděl, jaká byla slova jeho vášnivé přítelkyně po jeho smrti. Řekla tehdy: „Vždycky jsem věděla, že jsou muži křehcí, nikdy jsem ale netušila, jak moc jsou všední...“

P. S.: Jed'te na Mallorku! Moře je tam modré, mandloně voní a Chopin tam viděl smrt jen proto, že byl umělec. Ve vašem případě může mít múza podobu mnohem příjemnější...

Zdůrazňuji:
Všechno,
co se vám bude zdát amorální,
jsem si vymyslela.
Všechno,
co se vám bude zdát ušlechtilé,
se týká mě...

Nová zkušenost

Má dcera přijela odněkud od kamarádky z chalupy. Byla tam na víkendě a my doma jsme se o ni báli. Když přijela, říkala hrozné věci. Například, že byla na soukromé diskotéce v garáži, taky že nemohly s kamarádkou nic jíst, protože jim došel u bomby plyn, a že strýc, který je tam vezl, měl hroznou migrénu, a tak radši jely autobusem. Má dcera při všem tom vyprávění měla zvláštní výraz. Identifikovala jsem ho. Měla výraz jako náš Eda. Eda je pes. Je to jezevčík, je mu devět a nikdy neměl fenu. Je to evidentní deviant. Vždycky si vybere oběť – bývá to muž ve středních letech, do toho se prudce zamiluje a pak trpí. Když Edu vyhlédnutý muž opustí a zmaří jeho lásku, Edovi se oči potáhnou zvláštní blankou neuchopitelného smutku. Čumák se mu ještě víc protáhne a Eda se na nás – své nejbližší (kteří ho krmili dudlíkem) – dívá jako na bytosti, které vidí úplně

poprvé v životě a nechápe jejich účel. Má dcera měla přesně stejné oči, přesně stejnou nakrabacenou bradu a úplně stejný pohled. Viděla nás poprvé a nechápala, co si s námi počít. Chtěla jsem ji do reality přivést rozhovorem. Dcera chvilku vrtěla hlavou, rudla a bledla a pak vypískla hrozně vysoko a řekla mi: „Přišel pro mne tancovat nejhezčí kluk z kraje.“ „Z jakého kraje?“ zaujalo manžela. „Horní Beřkovice,“ řekla nesoustředěně dcera. „Horní Beřkovice nejsou ani okresní město,“ rozčilil se muž. „To je jedno,“ tišila jsem spor. „A co ten nejhezčí kluk?“ „Řekla jsem mu ne,“ řekla dcera. „Proč?“ nechápala jsem. „Protože nebude chodit tancovat s nějakým balíkem z buranova!“ řekl pyšně muž. „Protože jsem blbá,“ vzlykla dcera. „Jsem blbá a chci vrátit čas zpátky, chci, aby bylo včera a já řekla ano a pak jsme tancovali ploužák...“ Dojalo mne to. Dovedla jsem si totiž představit tu hektickou vzrušujícínost situace, to mrazení a lechtání, ten pocit děsu a lákání, to vábení a unikání, ten pocit, když krásný muž se k ženě sehne a řekne: „Pojď!“ (Většinou jsem byla stejně blbá jako dcera...)

„Dobře že jsi s ním nešla,“ pochválila jsem dceru. „Budeš mu, možná (!), připadat toužebnější.“ A má dcera obrátila oči v sloup. Pak se stulila do postele, přitiskla k sobě plyšového